

δεται τιμῆς, ὑπολήψεως, ζωῆς, γένους, τὰ πάντα θυσιάζει, διὰ τὴν ἀπολαύσιν, ἔχει δὲ τὸσον προφητικὴν δύναμιν, ὥστε καὶ εἰς τὰ ἄδυστα τῶν ἀδύτων ἐάν ἦναι κεκρυμμένος ὁ ἐραστής, δύναται νὰ τὸν εὕρῃ ὁ ἐρῶν καθότι φαίνεται ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἐραστοῦ εὐρίσκει παντοῦ τὰ ἔχνη τοῦ ὕπερ ἀγαπᾶ ὑποκειμένου, οὔτε δὲ φῶς ἡμέρας ἢ σκότος νυκτός, οὔτε γαλήνη ἐρημίας, οὔτε ταραχὴ πόλεως, ἀλλ' οὔτε ὁ καιρὸς αὐτὸς ὁ τόσας καὶ τηλικαύτας ἐνθυμήσεις ἐφαρπάζων, οὐδὲν ἱκανὸν εἶναι νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τοῦ ἀγάπημά του. Ὅσον καὶ ἂν ταραχθῇ εὐθὺς ἀφ' ἑπαναλάβῃ τὴν ἡρεμίαν της, θέλει στραφῆ ὡς μαγνητικὴ βελόνη εἰς τὸν ἐλκύνοντα αὐτὴν πόλον.

Ὁ Ἐδμῶν, καὶ ἄς μᾶς συγχωρηθῇ διότι μεταχειρίζομεθα μυθιστορήματα, εἰς ταῦτα ἐξεικονίζονται τὰ πάθη τῆς ἀνθρωπότητος τὰ ὁποῖα διαγράφουν καθεκάστην γλαφυροὶ κάλαμοι πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου μὲ λεπτόνοιαν οὐ τὴν τυχοῦσαν καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ γίνωσι καταληπτότερα ἄλλως ἢ διὰ διαχυτικῶν μέσων τὰ ὁποῖα τόσον ἐντέχνως μεταχειρίζονται οἱ τοιοῦτοι καὶ παράδειγμα ἔστω ἡ γενικὴ πανταχοῦ αὐτῶν ἀνάγκωσις ὁ Ἐδμῶν λέγω, ἔπαθεν, ἔνεκεν τοῦ πρὸς τὴν Μαλβίαν ἐρωτὸς του πολλὰ καὶ ἀπελπίσθη τῆς ζωῆς ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς. Μόλις ὅμως ἡ Μαλβίνα ἔμαθε ταῦτα καὶ μολονότι ἐχρθεύετο πρὸς τὴν Βιρτόνα θεῖαν τοῦ Ἐδμῶνος, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας κατῴκει οὗτος, ὅμως ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ μετασχηματισμένη ἐν εἶδη νοσοκόμου εἰς αὐτὴν διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν Ἐδμῶνα τοῦ κινδύνου ὅστις ἦτο καὶ λοιμικὸς, ἦλθε νυκτὸς οὔσης καὶ δὲν ἐγνωρίσθη καὶ κατῴρθωσε μέχρι τέλους διὰ τῶν ἀκαμάτων φροντιδῶν καὶ ἀγρυπνιῶν της διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀγαπητοῦ της χωρὶς νὰ γνωρισθῇ ἀπὸ τινά. Τίς δὲν θαυμάζει ἀφ' ἐνός τὴν Μαλβίαν διὰ τὸ ὑπερβολικὸν τοῦτου κίνημά της; Ὁ Ἐδμῶν ἤθελεν ἀποθάνει βεβαίως διότι διὰ νὰ ζῆσθαι ἴσως, ἀπητείτο νοσοκόμος ἄγρυπνος, δραστηρία καὶ ἀποφασιστικὴ, ἀλλὰ ποῖα ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς κινδύνους τῆς λοιμικῆς νόσου μ' ὅσον μισθὸν καὶ ἂν τῆς ἐδιδόν; οὐδεμία! καὶ ὅμως εὐρέθη πρόθυμος μόνη ἡ Μαλβίνα, ἥτις μισθὸν ἀπῆτει καθ' ἑαυτὴν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀγαπητοῦ της καὶ μίαν παραμυθίαν ν' ἀποθάνῃ μετ' αὐτοῦ, τί ἄλλο μένει εἰς ἐρῶσαν ψυχὴν ἢ εἰς τάφος, μία ἐνθύμησις, τί ἄλλο εἶναι τὸ ποθεινότερον; Τίς ὅμως ἀφ' ἑτέρου δὲν θέλει κατηγορήσῃ τῆς Μαλβίνης τὴν τόλμην καὶ ἀβουλίαν ταύτην; Ναί, ἦτον ἀπρεπὲς ἀφ' ἐνός τὸ κίνημά της ὕπερ δὲν προήρχετο βεβαίως ἀπὸ τὸν θεῖον καὶ ἀληθῆ ἐρωτα, ἀλλ' ἀπὸ ἀπλοῦν σκοπὸν διὰ ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν ἐραστὴν της ὅτι ἀδίκως τὴν ἐκατηγόρησεν ὅτι δὲν τὸν ἐρᾷ, ὅτι καὶ τοὶ ἀγαπῶσα αὐτὸν μέχρι θυσιάς τῆς ζωῆς της ὅμως δὲν ἐπιθυμῆ τὴν συζυγίαν των δι' ἀνυπέροβλητα ἠθικὰ καὶ φυσικὰ ἐμπόδια, διὸ ἔπρεπε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην του,

ἀφ' αὐτῆ δὲν ἦτον αἰτία τοῦ πάθους του, ἀλλὰ μόνον ἡ ὑπερβολικὴ καὶ μάταιος ἐκείνου ζηλοτυπία, ἀφ' οὗ δὲν ἐπρόκειτο νὰ σώσῃ σύζυγον ἢ μνηστῆρα περιπόθητον, ἀφ' οὗ ἠρνήθη μέχρι τοῦδε τὴν δεξιάν της διότι ἐγνώρισεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συζευχθῇ, ἀλλ' ἡ ἐρώσα εἶναι δυνατόν ὅτε μανθάνῃ τὸν κίνδυνον τοῦ ἀγαπητοῦ της νὰ ἐνθυμηθῇ χρεῖα καὶ καθήκοντα; Εἶναι δυνατόν νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀμαύρωσιν τῆς ὑπολήψεως τοῦ γένους καὶ τῆς ἀρετῆς της; Εἶναι δυνατόν νὰ βλέπῃ τὸν θάνατον τοῦ ἐραστοῦ της ἀπὸ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα ὁ δὲ αὐτὴν ἐρῶς του ἐποίησε καὶ νὰ μὴ αισθανθῇ γενναιοσύνη καὶ ἀφοσίωσιν τόσον, ὅση ἀρκεῖ πρὸς λύτρωσιν αὐτοῦ, ἀδύνατον! ἡ γυναικεῖα καρδία τὰ πάντα τότε λησμονεῖ καὶ ἂν συναισθάνεται ὡς συνησθάνθη καὶ ἡ Μαλβίνα τὸ ἄτοπον τῆς πράξεώς της συναισθάνεται μόνον ὅτι τὴν ὑπόληψίν της δύναται νὰ βλάψῃ, ἥτις εἰς τοῦ λαοῦ τὴν ἰδέαν ἔχει διαφόρους δυνάμεις καὶ ποικίλας σημασίας, τὴν ἀρετὴν της ὅμως θέλει τὴν μεγαλύνει τοῦλάχιστον καθ' ἑαυτὴν, διότι σώζει κινδυνεύοντα ἄνθρωπον, ἀξιαγάπητον δικαίως ἢ ἀδίκως ἐραστὴν. (ἀκολουθεῖ.)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ ἀ. φυλλάδιον τοῦ Β' ἔτους δημοσιεύεται τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου ἢ δεκαπενθήμερος αὕτη δικοπὴ ἐκρίθη ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν συνδρομῶν, καὶ τὴν τακτοποίησιν τῆς διαχειρίσεως. Οἱ δὲ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των ἄς ἐπισπεύσωσι ζητοῦντες τοὺς δύο τόμους τοῦ ὑποκόμητος τῆς Βραζελόννης πληρόντες τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν, διότι ἀργότερα εἶναι δύσκολον νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν. Ἀλλὰ παρακαλοῦνται οἱ λοιποὶ νὰ μὴ καθυστερήσωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των.

Νομίζομεν τέλος ἀναγκαῖον νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς συνδρομητὰς ὅτι χάριν πλειοτέρας ποικιλίας τῆς Εὐτέρης ὅπως συγκεράσωμεν τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, θέλομεν καταχωρεῖ ἐν αὐτῇ διάφορα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τὰ μᾶλλον διαφέροντα καὶ οὐσιώδη, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ ἀ. φυλλάδιου τοῦ 2. ἔτους ἦτοι, τοῦ 25.

ἡ Διεύθυνσις,

Π. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Παναγία τοῦ Τάσσου, τέλος. — Ἡ Κ. Μαρινιάν, συνέχεια. — Βιογραφία, ὁ κόμης Μονταλεμπέρ. — Ἡ Μετάνοια, συνέχεια. — Ὁ Ἐτελρέδος, διήγημα. — Περιηγήσεις, Ρωσσία καὶ Ρῶσσοι. — Ποιήσεις. — Ποικίλα. — Ἠθικαὶ Μελέται, Περὶ ἐρωτος. — Εἰκονογρ. ὁ κόμης Μονταλεμπέρ. — Ἡ Ἐτελβίγη, Παράρτ. ἡ Μικρούλα